

Karine Claassen volgde 5 terminaal zieke mensen: "Ik wilde vooral geen tranendal"

25-04-18, 09.03u - Pieter Dumon

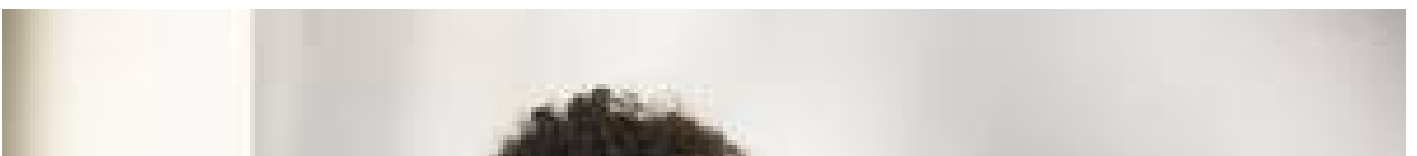
Net zoals bij de meeste 28-jarigen was de dood niet meteen een thema waar Karine Claassen van wakker lag. Toch besloot ze voor haar nieuwe docureeks *Afscheid* vijf terminaal zieke mensen te portretteren in de laatste rechte lijn van hun leven.

40 SHARES

ADVERTENTIE

"Ik hoop maar één ding: dat mensen dit programma een kans geven en er niet meteen van weglopen." Claassen heeft het zichzelf met *Afscheid* niet makkelijk gemaakt, beseft ze zelf maar al te goed. Een programma over doodgaan. In primetime. Op Eén. Vanzelfsprekend is dat niet, maar net daarom wou Claassen *Afscheid* per se maken. "Ik maak geen vrijblijvende programma's. Ik wil de verhalen vertellen die ertoe doen, de thema's behandelen die mensen raken."

Om diezelfde reden ging ze voor *De afspraak* in boerkini het strand van Blankenberge op, of trok ze in *Dwars door Amerika* van New York naar Los Angeles op zoek naar de verhalen van haar Amerikaanse leeftijdsgenoten. De eigenzinnige manier waarop ze dat deed, viel in de smaak bij Eric Goens (*Het huis, Kroost, Bargoens*), die met het idee voor *Afscheid* kwam aanzetten.

Karine Claassen. © VRT 2018 - Geert Van Hoeymiss

4

Wat Goens toen niet wist, is dat Claassen kort daarvoor haar vader was verloren. "Maar dat is niet de reden waarom ik dit programma heb gemaakt", geeft ze aan. "Het is geen onderdeel van een persoonlijk verwerkingsproces. Integendeel zelfs. Ik heb mijn eigen verhaal er op geen enkel moment bij betrokken. Het programma draait niet om mij, maar om de vijf mensen die ik volg. Stuk voor stuk mensen die, ondanks de omstandigheden, een enorme kracht uitstralen. Dat wilde ik laten zien."

Claassen leerde die vijf mensen kennen via Topaz, het palliatief dagcentrum dat op poten werd gezet door kankerspecialist en professor in de palliatieve geneeskunde Wim Distelmans. Het verplegend personeel zette Claassen op het spoor van een aantal mensen die ondanks, of misschien net door hun terminale aandoening, hun verhaal wilden doen. Annick bijvoorbeeld, een moeder van twee die vorig jaar, op haar veertigste, te horen kreeg dat ze nog een paar maanden te leven had. Suzy, die uitbehandeld is voor borstkanker, of Theo, die de prognoses van zijn artsen overleeft en nu al een paar maanden in extra tijd zit.

Een beeld uit 'Afscheid'. © VRT 2018

4

Persoonlijke band

Drempelvrees om het, als buitenstaander, met hen te hebben over hun leven en het nakende einde ervan, voelde Claassen niet. "Net omdat ik erbuiten stond, kon ik met hen over alles praten. Vaak kwamen tijdens mijn interviews onderwerpen ter sprake die de directe omgeving tot dan vermeden had. Want ook al weet iedereen dat er niet veel tijd meer is, toch wordt er over bepaalde zaken niet gepraat. Dat heb ik zelf gemerkt toen mijn vader stierf. Ook ik heb toen niet alles gezegd wat ik had willen vertellen."

Een buitenstaander blijf je natuurlijk niet voor eeuwig. Door maanden met hen op te trekken, bouwde Claassen willens nillens een persoonlijke band op met de mensen die in *Afscheid* hun verhaal doen. "Zij hebben me, ondanks de beperkte tijd die nog restte, toch in hun leven toegelaten. Dan kun je gewoon niet op een afstandje blijven staan in naam van de journalistieke objectiviteit."

SHARE

'Vaak brachten deze mensen dingen ter sprake die hun naasten vermeden. Ook toen mijn vader op sterven lag, heb ik hem niet alles gezegd'

KARINE CLAASSEN

Afscheid was ook voor Claassen een emotionele rollercoaster. "Maar het mocht geen tranendal worden. *Afscheid* is geen programma over de dood, het gaat over het leven. Wat niet wegneemt dat ik toch geregeld al huilend naar huis ben gereden." Ondertussen zijn vier van de vijf mensen die Claassen voor het programma volgde, overleden. Maar het contact met de nabestaanden blijft. "Ik heb sowieso alle afleveringen aan hen getoond. En voor een van de begrafenis hebben ze me gevraagd een tekstje te schrijven. Dat was het minste wat ik kon doen."

Conservatief België

Dwars door Amerika en *Afscheid* zijn op het eerste zicht misschien twee verschillende programma's, maar toch ziet Claassen gelijkenissen. "Het zijn allebei programma's over mensen die niet als volwaardig worden gezien. De Trump-kiezers die ik in de VS sprak, hadden al jaren het gevoel dat niemand naar hen luisterde. Bij de terminaal zieken uit *Afscheid* hoorde ik hetzelfde verhaal. Eens ziek, telden ze niet meer mee. Ik ben er echt van geschrokken hoe moeilijk het is om in een land als België zelf te bepalen hoe je wil sterven. We mogen op dat vlak in theorie wel heel vooruitstrevend zijn, wanneer het er echt op aan komt is het toch niet zo simpel om die zelfbeschikking in de praktijk te brengen."

Een beeld uit 'Afscheid'. © VRT 2018